

รายงานสืบเนื่องจาก การประชุมวิชาการระดับชาติ งานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ทางนิเทศศาสตร์

ครั้งที่
10

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
อภิปรายงานวิจัย

- รศ. อวยพร พานิช
- รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์
- รศ. ดร.กฤษณ์ ทองเลิศ
- รศ. ดร.กุลธิดา ธรรมวิวัฒน์
- ผศ. ดร. กาญจนา มีศิลป์วิภัย
- ผศ. ดร.องอาจ สิงห์ลำพอง
- ผศ. รัตนา ทิมเมือง
- ผศ. ดร.กฤษณ์ คำนนท์
- ผศ. วรวุฒิ อ่อนน่วม

The Proceedings of the 10th Academic Conference
on Communication Research and Creative Works

วันศุกร์ที่ 10 กรกฎาคม 2563

เวลา 08.30 น. - 16.30 น.

นำเสนอผลงานบนระบบออนไลน์
ผ่านแอปพลิเคชัน ZOOM

2020

สารบัญ

หน้า

• รายชื่อสถาบันเครือข่ายนิเทศศาสตร์ที่ร่วมจัดการประชุมงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทางด้านนิเทศศาสตร์” ครั้งที่ 10_____	5
• รายชื่อคณะกรรมการผู้จัดงานประชุมวิชาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทางด้านนิเทศศาสตร์ครั้งที่ 10_____	6
• รายชื่อสถาบันการศึกษาที่เข้าร่วมการประชุมวิชาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทางด้านนิเทศศาสตร์ครั้งที่ 10_____	7
• กำหนดการการจัดงานประชุมวิชาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทางด้านนิเทศศาสตร์ครั้งที่ 10_____	9

กลุ่ม 1: ผู้ทรงคุณวุฒิร่วมอภิปราย

รศ.ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ และ ผศ.ดร.กาญจนา มีศิลป์วิกัย

การสื่อสารในภาวะวิกฤตของเว็บไซต์ และแอปพลิเคชันที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์โควิด-19 ในประเทศไทย

• ประเมศวร์ รัมย์ยากร_____	13
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร	
• จักริรัตน์ ณ ลำพูน, สุรินทร กปิตถา ณ อยุธยา และวัฒนา เจริญชัยนพกุลี่_____	29
การสร้างกิจกรรมนฏยศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของเด็กดาวนซินโดรม กรณีศึกษา : นักศึกษาทดลองเรียน สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	
• ภัทราพร เจริญรัตน์_____	38
การศึกษาช่องทางการขายความเชื่อเกี่ยวกับวัตถุมงคลผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก	
• วโรชา สุทธิรักษ์_____	48
นักแคสเกม : ผู้ทรงอิทธิพลแห่งโลกไซเบอร์	
• พิทักษ์พงศ์ พงษ์พิพัฒน์_____	60
ความสัมพันธ์ระหว่างเพศวิถีกับการมีส่วนร่วมในการใช้แอปพลิเคชันจอยลดาของสาววาย ในเครือข่ายเฟซบุ๊กสาววาย	
• ยุทธนา สุวรรณรัตน์ และอนรรฆอร บุรมัธนานนท์_____	69
กระบวนการสร้างสรรค์บทละครเพลงสำหรับเด็ก เรื่อง “The wild west musical”	
• ชโลธร จันทะวงศ์_____	80
เอกลักษณ์การสร้างสรรค์ละครเวทีเชิงสังเคราะห์แนวฟิวเจอร์ริสม์ของฟิลิปโป โทมมาสโซ มาริเนตตี	
• จุฑารัตน์ การะเกตุ_____	92

กลุ่มที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิร่วมอภิปราย

รองศาสตราจารย์ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา มีศิลปวิกัย

เวลา	ผู้นำเสนอ	ชื่อผลงาน	สถาบัน
09.00 น. - 09.15 น.	ประเมศวร์ รัมย์ยากร	การสื่อสารในภาวะวิกฤตของเว็บไซต์และแอปพลิเคชันที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์โควิด-19 ในประเทศไทย	มหาวิทยาลัย สยาม
09.30 น. - 09.45 น.	จักรีรัตน์ ณ ลำพูน สุรินทร์ กปิตถา ณ อยุธยา วัฒนา เจริญชัยนพกุล	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนโยบายนโยบายการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุไปปฏิบัติของกรุงเทพมหานคร	มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต
10.00 น. - 10.15 น.	ภัทรภาพร เจริญรัตน์	การสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับ ตัวทางสังคมของเด็กดาวน์ซินโดรมกรณีศึกษา : นักศึกษา ทดลองเรียนสาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต
10.30 น. - 10.45 น.	วิโรชา สุทธิรักษ์	การศึกษาช่องทางการขายความเชื่อเกี่ยวกับวัตถุมงคล ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก	มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต
11.00 น. - 11.15 น.	พิทักษ์พงศ์ พงษ์พิพัฒน์	นักแคสเกม : ผู้ทรงอิทธิพลแห่งโลกไซเบอร์	มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต
13.00 น. - 13.15 น.	ยุทธนา สุวรรณรัตน์ อนรรฆอร บุรณานันท์	ความสัมพันธ์ระหว่างเพศวิถีกับการมีส่วนร่วมในการใช้แอป พลิเคชันจอยลดตา ของสาววายในเครือข่ายเฟซบุ๊กสาววาย	มหาวิทยาลัย สยาม
13.30 น. - 13.45 น.	ชโลธร จันทะวงศ์	กระบวนการสร้างสรรค์บทละครเพลงสำหรับเด็กเรื่อง “The wild west musical”	มหาวิทยาลัย สยาม
14.00 น. - 14.15 น.	จุฑารัตน์ การะเกตุ	เอกลักษณ์การสร้างสรรค์ละครเวทีเชิงสังเคราะห์แนวฟิว เจอร์ริสม์ของฟิลิป โทมัสโซ มาริเนตตี	มหาวิทยาลัย สยาม
14.30 น. - 14.45 น.	กัญฉภาภ ตระการบุญชัย	ปัจจัยที่มีผลต่อการรับชม ติดตามช่องรายการในยูทูปของ กลุ่มเจนเนอเรชั่นวายในเขตกรุงเทพมหานคร	มหาวิทยาลัย สยาม
15.00 น. - 15.15 น.	กัญฉภาภ ตระการบุญชัย	การสื่อสารระหว่างบุคคลกับผู้อยู่ในกลุ่มอาการภาวะออทิซึม	มหาวิทยาลัย สยาม

การสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของเด็กดาวน์ซินโดรม กรณีศึกษา : นักศึกษาทดลองเรียนสาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

The Development of Dance Therapy Activity to Assist Social Adaptation for Down Syndrome Students: Major in Contemporary Performing Arts Communication, Faculty of Communication Arts at Kasem Bundit University

ภัทราพร เจริญรัตน์ *

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้เป็นเนื้อหาการทำกิจกรรมเชิงทดลอง ที่มีวัตถุประสงค์จะสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมให้กับนักศึกษาดาวน์ซินโดรม ของสาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยได้มีการศึกษาผลก่อนและหลังการใช้นาฏศิลป์บำบัดมาช่วยในการปรับตัวทางสังคมและศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษารวมถึงผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมทั้งนี้นักศึกษาที่ใช้ในการทดลองทำกิจกรรมจำนวน 22คน ใช้แบบแผนการทดลองแบบOne Group Pretest – Posttest Design ผลการทดลองสรุปได้ว่า (1)การสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวน์ซินโดรม ได้นำหลักของกระบวนการนาฏศิลป์บำบัดที่มีการใช้ร่างกายเคลื่อนไหวเป็นอิสระมาสัมพันธ์กับการใช้จังหวะผสมผสานกับทฤษฎีนาฏศิลป์ในเรื่องของ ภาษาท่าและการแสดงพื้นบ้านรวมถึงหลักในการทำกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และทฤษฎีกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กผิดปกติเพื่อให้เด็กดาวน์ซินโดรมมีการปรับตัวและไม่ออกจากสังคม ซึ่งกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดนี้ช่วยส่งเสริมการปรับตัวทางสังคมตามทฤษฎีของรอย (Roy's Adaptation Model) 3 ด้าน คือ ด้านอัตโนมัติ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาหารหว่างกัน มาเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด ซึ่งกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดมีระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน 10 สัปดาห์ ๆ ละ 1 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง (2) ผลการทดลองพบว่านักศึกษาดาวน์ซินโดรมมีพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังทดลองดีขึ้นกว่าก่อนทดลองอย่างชัดเจน และ (3) ความพึงพอใจของนักศึกษาดาวน์ซินโดรมและผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของเด็กดาวน์ซินโดรมพบว่ามีความพึงพอใจต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดมากที่สุด

คำสำคัญ: ดาวน์ซินโดรม การปรับตัวทางสังคม กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด

* อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Abstract

This was an experiment of researcher with the objectives of creating a dancing art activity therapy for social adjustment among the down syndromestudents in major of Contemporary Performing Arts Communication, Communication Arts Faculty at KasemBunditUniversity by studying the pretest and post-test result of using dancing art therapy for social adjustment and to examine the down syndromestudents' satisfaction levels of the towards the dancing art activitytherapy. The population consisted of twenty-two participants. A one group pretest-posttest design was applied. The results illustrated that: (1) The creation of dancing art activity therapy for the social adjustment of the down syndrome students applied the dancing art therapy process using rhythmic body movement integrate with dance and dramatic art theory in terms of dance terminology, gestures and folk performances. Furthermore, the group dynamics and activity theory were utilized as it was believed that these activities would allow the down syndrome students to continue to engage in society. Dancing art activity therapy and social adjustment were based on the adaptationmodel put forward by Roy in three aspects: self - concept, roles and responsibilities and dependency to set the guidelines for creating dancing art activity therapy. The dancing art activity therapy package took place onetime per week, one and half hour at a time and ten times in total; (2)The results showed that down syndrome students had a higher level of social adjustment behavior than before the experiment; and (3) The satisfaction of the down syndrome students and their family towards dancing art activity therapy for social adjustmentwas at the highest level.

Keywords: Down syndrome, Social adjustment, Dancetherapy

บทนำ

เด็กพิเศษ (Special Child) ที่อยู่ในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม (Down Syndrome) คือ เด็กที่มีภาวะทางพันธุกรรมทำให้เกิดการล่าช้าในเรื่องพัฒนาการของร่างกายและสติปัญญา ซึ่งการมีภาวะดาวน์ซินโดรมนี้ทำให้ร่างกายมีความซับซ้อนในด้านสุขภาพมากกว่าการเจ็บป่วยในคนทั่วไป แม้ว่าผู้ใหญ่ที่มีภาวะของอาการดาวน์ซินโดรมจะมีความล่าช้าทางพัฒนาการก็ตาม แต่เขากลับมีความสามารถและพรสวรรค์หลายอย่างที่ควรได้รับโอกาสและสนับสนุนให้มีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพสิ่งสำคัญที่ควรตระหนักคือ บุคคลเหล่านี้มีความเหมือนกับคนอื่นๆ มากกว่าความแตกต่าง การบริหารกระตุ้นพัฒนาการแรกเริ่ม (Early Intervention) การทำกายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด บำบัดเรื่องการพูด และพัฒนาการบำบัดจะทำให้เด็กๆ ส่วนใหญ่ไปโรงเรียนและเรียนร่วมในห้องเรียนทั่วไปได้ บางคนอาจเรียนในห้องเรียนการศึกษาพิเศษ และเด็กๆ บางคนมีความต้องการเฉพาะมากกว่า จึงควรอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีโครงสร้างชัดเจนแม้ว่าบุคคลที่มีภาวะดาวน์ซินโดรมอาจมีลักษณะที่แตกต่างจากคนทั่วไปบ้าง แต่พวกเขาก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับคนอื่นๆ เหมือนกัน เวลาที่ถูกล้อเลียน เขาก็รู้สึกเสียใจเขาต้องการมีเพื่อนและเป็นที่ยอมรับเหมือนคนปกติทุกคน การให้กำลังใจและเป็นเพื่อนกับเด็กเหล่านี้จะช่วยให้พวกเขามีความมั่นใจมากขึ้นการให้เขามีโอกาสมีส่วนร่วมในสังคมจะเป็นการช่วยให้เขามีพัฒนาการก้าวหน้าอย่างเห็นได้ชัด และช่วยให้สังคมเห็นศักยภาพของเขาอีกด้วยในสหรัฐอเมริกาและประเทศทางโลกตะวันตก บุคคลที่มีภาวะดาวน์ซินโดรมสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ โดยมีอาชีพเป็นครู ศิลปินสาขาต่าง ๆ และทำงานในองค์กร ไม่ว่าจะเป็นบริษัท

ห้างร้าน หรือโรงพยาบาล ฯลฯ และหลายคนสามารถมีคู่และมีชีวิตกึ่งอิสระได้ (โรสชาลีน่า อเล็กซานเดอร์, 2555)

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้กล่าวถึงนาฏศิลป์ไทยว่า นาฏศิลป์ไทยมีเรื่องบันเทิงไว้ใช้คอยแก้ในยามที่มนุษย์ท้อแท้ กลัวภัย ใจขาด ในยามที่มนุษย์เบื่อหน่ายเห็นโลกเป็นที่น่าเบื่อ นาฏศิลป์ก็สามารถแสดงให้เห็นความงามของธรรมชาติอันสะพร่งพร้อมไปด้วยสิ่งที่น่ารื่นรมย์ หากแพทยศาสตร์มีเครื่องรักษาโรคทางกายฉันใดนาฏศิลป์ก็มีเรื่องรักษาโรคทางใจได้ฉันนั้น (สาลีปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา.2521: 6) จะเห็นได้ว่านาฏศิลป์เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ เพราะกิจกรรมนาฏศิลป์นั้นมีส่วนช่วยในเรื่องของสุขภาพกาย เป็นการออกกำลังกายทำให้อนามัยดีอายุยืนและได้ฝึกการเคลื่อนไหวเนื่องจากนาฏศิลป์ถือเป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่ง เพราะระหว่างที่ร่ายรำร่างกายได้เคลื่อนไหวตลอดเวลา ทำให้มีสุขภาพร่างกายดีและยังช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพที่ดี (วิลลศรีอุปรมย์.2524:1) ดังนั้นการมีบุคลิกภาพที่ดีก็จะทำให้เด็กมีความมั่นใจและมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น ในด้านของจิตใจและอารมณ์นั้น กิจกรรมนาฏศิลป์จะนำพามาซึ่งความเพลิดเพลินแจ่มใสและเกิดความสุขใจที่สำคัญประโยชน์ที่กิจกรรมนาฏศิลป์มีคือด้านสังคม เป็นการสร้างความสัมพันธ์กับผู้ที่ร่วมเต้นรำด้วยกันทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้นการประยุกต์การใช้ท่าทางจากการเต้นรำกับเด็กดาวน์ซินโดรม น่าจะเป็นการออกกำลังกายที่เหมาะสมเพราะทำให้เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะทั้งช้าและเร็ว ในขณะที่เต้นรำเด็กก็จะได้พัฒนาการครบทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม ได้สนุกสนานผ่อนคลายไม่เครียดได้มีเพื่อนเวลาเต้นรำส่งผลทำให้เกิดการปรับตัวทางสังคมเป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่ ไอริส บราวน์นิงเกอร์ (Iris Brauning, 2014) ได้ศึกษาแนวทางในการใช้นาฏศิลป์บำบัดพบว่านาฏศิลป์บำบัดนั้นช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้ร่วมกิจกรรมได้

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะนำกิจกรรมนาฏศิลป์บนพื้นฐานของกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดมาใช้ทำกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักศึกษาดาวน์ซินโดรมที่มาทดลองเรียนในรายวิชา เพื่อบำบัดปัญหาการปรับตัวทางสังคมและใช้แนวคิดของทฤษฎีการปรับตัวของรอย (Roy Adaptation Theory) มาเป็นแนวทางในการศึกษาถึงการปรับตัวทางสังคมด้วย โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาด้านการปรับตัวทางสังคมจึงได้เลือกการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาหะหว่างกัน ซึ่งเป็นการปรับตัวที่สอดคล้องกับการปรับตัวทางสังคม โดยนำกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดมาเป็นสิ่งเร้าในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวน์ซินโดรม เพื่อให้ได้เรียนรู้การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนสามารถสร้างทักษะสัมพันธ์กับผู้อื่นได้มีการปรับตัว และลดปัญหาการแยกตัวออกจากกลุ่ม ปัญหาการอยู่คนเดียว การไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้อาจนำพามาซึ่งอาการซึมเศร้า โดดเดี่ยว เก็บกด รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ทำให้สุขภาพจิตและกายไม่พร้อมในการเรียนรู้อีกด้วย

วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวน์ซินโดรมที่มาทดลองเรียนในวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- (2) เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวน์ซินโดรมที่มาทดลองเรียนในวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาดาวน์ซินโดรมและผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดในการช่วยปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวน์ซินโดรมที่มาทดลองเรียนในวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

วิธีการวิจัย

- ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาผลของการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์เพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมที่มาทดลองเรียนในวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

- ประชากร

นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1/2562 จำนวน 22 คน

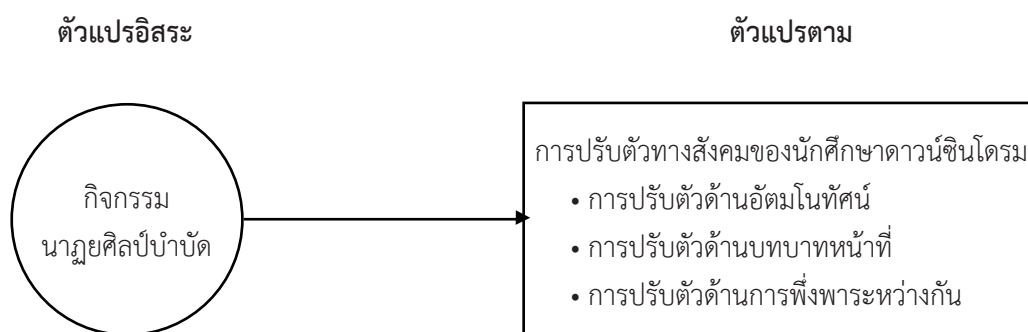
- กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาดาวนซินโดรมจำนวน 3 คนที่มาทดลองเรียนในรายวิชา สร.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1/2562 โดยได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัย และผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเด็กเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

- ตัวแปรที่ศึกษา

- (1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด
- (2) ตัวแปรตาม ได้แก่ การปรับตัวทางสังคม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

(1) ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมครบทุกกิจกรรมแล้วนักศึกษาดาวนซินโดรมจะมีลักษณะและพฤติกรรมในการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด

(2) ความพึงพอใจของนักศึกษาดาวนซินโดรมทั้งหมดที่เข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมและผู้ปกครองของนักศึกษาที่มาสังเกตการณ์ทุกกิจกรรมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

- แบบสังเกตการปรับตัวทางสังคมก่อนเริ่มทำการทดลอง
- กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด

- แบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการปรับตัวทางสังคมระหว่างทำการทดลอง
- แบบสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมกิจกรรมและผู้ปกครองหลังการทดลองเสร็จสิ้น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดลำดับขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

- (1) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
- (2) หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำแบบสอบถามข้อมูลรายบุคคลและแบบสังเกตการณ์การปรับตัวทางสังคมที่รวบรวมได้มาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบและนำไปวิเคราะห์ตามขั้นตอน
- (3) ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดโดยมีแบบแผนการทำกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด 10 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมงครึ่ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยในการทำกิจกรรมทุกครั้งจะมีผู้ปกครองของนักศึกษาดาวนซินโดรมคอยสังเกตการณ์อยู่ด้านนอกห้องเรียนทุกครั้ง และมีบางครั้งที่มีการมีอาจารย์ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็กมาเข้าร่วมสังเกตการณ์ด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบเปรียบเทียบพฤติกรรมในการวิเคราะห์ข้อมูลและมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ โดยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้เก็บรวบรวมมา จำแนกออกเป็นก่อนและหลังการทดลอง เพื่อดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลโดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

- (1) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลในแผนกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด และตรวจสอบแบบสอบถามการปรับตัวทางสังคม แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการปรับตัวทางสังคม รวมถึงแบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด ที่ได้นำไปปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็กเรียบร้อยแล้ว
- (2) การวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้
 - อธิบายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย เพศ สถานภาพ อายุ ฯ
 - อธิบายแบบสังเกตการณ์การปรับตัวทางสังคมก่อนเข้าร่วมกิจกรรม
 - อธิบายผลการสังเกตพฤติกรรมผู้เข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด
 - เปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดก่อนและหลัง
 - อธิบายผลแบบสอบถามความพึงพอใจต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมที่ทดลองเรียน ในรายวิชา สร. 111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- (1) ผลจากการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรม ซึ่งในแผนกิจกรรมดังกล่าว ประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ของกิจกรรมกระบวนการจัดกิจกรรม วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้แบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ช่วงที่ 1

ช่วงเตรียมความพร้อม(สัปดาห์ที่1, 2/ครั้งที่ 1, 2) ทักทายสานสัมพันธ์

ช่วงที่ 2

ช่วงบำบัด (สัปดาห์ที่ 3 – 7) การยอมรับตัวตน (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านอัตมโนทัศน์)- ภาษาท่าพาเพลิน (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านอัตมโนทัศน์) - ชักชวนเดินรำตามแบบศิลปินที่ชื่นชอบ (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านการพึ่งพาระหว่างกัน) - ชักชวนเดินรำโดยใช้ท่าทางอิสระตามแนวคิดของแต่ละกลุ่ม (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านบทบาทหน้าที่)

ช่วงที่ 3

สรุป (สัปดาห์ที่ 8-10)- ช่วยกันแต่ง ช่วยกันเติม (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านอัตมโนทัศน์ บทบาทหน้าที่และการพึ่งพาระหว่างกัน)- รื่นเริงสมานฉันท์ (แนวทางการปรับตัวทางสังคมด้านอัตมโนทัศน์บทบาทหน้าที่และการพึ่งพาระหว่างกัน)ซึ่งกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรม ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมโดยนำหลักของกระบวนการนาฏศิลป์บำบัดมาผสมผสานกับทฤษฎีนาฏศิลป์ ซึ่งมีกระบวนการกลุ่มและทฤษฎีกิจกรรม มาใช้ในการสร้างกิจกรรมเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรม ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรมจำนวน 10 สัปดาห์ๆ ละ 1 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงครึ่ง

(2) ผลการทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวของนักศึกษาดาวนซินโดรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองมีผลของพฤติกรรมการเข้าสังคมและปรับตัวในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นหลังการใช้นาฏศิลป์บำบัดที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความพึงพอใจของนักศึกษาดาวนซินโดรมและผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

ในการวิจัยเรื่องการศึกษากิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมที่มาทดลองเรียน ในรายวิชา PF.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1/2562สาขาวิชาสื่อสารการแสดงร่วมสมัย คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

(1) ผลจากการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมที่มาทดลองเรียน ในรายวิชา PF.111 สื่อสารการแสดงร่วมสมัยเบื้องต้นโดยในแผนการจัดกิจกรรมดังกล่าวประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ของกิจกรรม กระบวนการจัดกิจกรรม แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในกิจกรรม ซึ่งรูปแบบนาฏศิลป์บำบัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม โดยนำหลักของกระบวนการนาฏศิลป์บำบัดมาผสมผสานกับทฤษฎีนาฏศิลป์ กระบวนการกลุ่ม และทฤษฎีกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับตัวทางสังคมใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านพึ่งพาระหว่างกัน ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน10 สัปดาห์ๆ ละ 1 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 10 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมงผลจากการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดสามารถอภิปรายผลได้ว่า ในกระบวนการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมนั้น สิ่งที่ต้องคำนึงเป็นอันดับแรกคือ ภาวะสุขภาพของนักศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมนาฏศิลป์ ซึ่งมีความอ่อนช้อย งดงาม สนุกสนาน สามารถประดิษฐ์ท่าทางขึ้นมาใหม่ได้โดยไม่ต้องออกแรงมาก ซึ่งเหมาะกับเด็กดาวนซินโดรมในวัยนี้ และยังสามารถสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

ผ่านกิจกรรมนาฏศิลป์ได้ สอดคล้องกับที่ วิมลศรี อุปรมย์(2524 : 1) ได้กล่าวว่า กิจกรรมนาฏศิลป์ก่อให้เกิดความสามัคคี รักใคร่กลมเกลียวกัน ส่งเสริมการปฏิบัติเป็นหมู่เป็นคณะได้ กิจกรรมนาฏศิลป์จึงเป็นอีกหนึ่งทฤษฎีที่สามารถนำมาช่วยในเรื่องของการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนชินโดรมได้ ไม่ก่อให้เกิดอันตรายในการทำกิจกรรมและเป็นกิจกรรมที่ไม่หักโหมจนเกินไป การเต้นรำหรือการใช้ประโยชน์จากนาฏศิลป์เป็นการนำประโยชน์มาสู่ นักศึกษาดาวนชินโดรม ได้มีความคิดสร้างสรรค์ และได้มีโอกาสเข้าร่วมสังคม สร้างความเข้าใจและยอมรับกันในกลุ่มนักศึกษาร่วมชั้นเรียนและยังช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตอีกด้วย ประเด็นต่อมาในการสร้างกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนชินโดรม คือ การออกแบบกิจกรรมให้ส่งเสริมกับประเด็นในการปรับตัวทางสังคม นั่นคือ การปรับตัวทางสังคมทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาหะหว่างกัน ในทุกๆกิจกรรมจำเป็นที่จะต้องมียุติประสงค์ที่แน่ชัดว่าจะส่งเสริมการปรับตัวทางสังคมด้านใด เพื่อให้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดที่ออกแบบนั้นสามารถนำมาช่วยในการปรับตัวทางสังคมได้จริงโดยการออกแบบต้องคำนึงถึงทฤษฎีกระบวนการกลุ่มและการส่งเสริมให้นักศึกษาดาวนชินโดรมได้ทำกิจกรรมตามทฤษฎีกิจกรรม ซึ่งจะส่งเสริมทำให้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดที่สร้างขึ้นมานั้นสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาการ์เร็ต คอร์เนอร์ (Margaret Connor. 2001: ออนไลน์) ซึ่งศึกษาสันทนนาการการเต้นรำพื้นบ้านว่าเป็นการออกกำลังกายด้วยท่วงท่าที่อ่อนช้อยสำหรับบุคคลทุกช่วงวัยผู้คนในสังคมสามารถเข้าร่วมได้ เพราะมีประโยชน์ทั้งทางกายภาพ ความคิดสร้างสรรค์และมีผลทั้งทางวัฒนธรรมและจิตใจ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าวนั้นเปรียบเสมือนการออกกำลังกายที่ช่วยเสริมสร้างสุขภาพที่ดีต่อร่างกาย ผู้เข้าร่วมสามารถที่จะมีกำลังและแข็งแรงขึ้นจากการร่วมกิจกรรม สันทนนาการการเต้นรำนั้นยังมีประโยชน์ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการก้าวข้ามมุมมองของตนเองด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรินทร์ กฤตยาเกียรติ (2555: 1) กล่าวถึงผลประโยชน์จากการฝึกรำไทยนั้นมีผลต่อระบบประสาทรับความรู้สึกของข้อต่อ ร่วมกับการออกกำลังกาย การฝึกรำจะส่งผลดีต่อการรับรู้ประสาทของข้อต่อ และการทรงตัวในการเคลื่อนไหวของร่างกาย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าหากนักศึกษาดาวนชินโดรมได้ทำกิจกรรมทางนาฏศิลป์ก็จะส่งผลต่อสุขภาพ และการทรงตัวของนักศึกษาให้มีการพัฒนาที่ดีขึ้นได้มาก

(2) ผลการเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนชินโดรมระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทางสังคมที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมโดยยึดแนวคิดของกระบวนการกลุ่มทฤษฎีนาฏศิลป์ และแนวคิดทฤษฎีกิจกรรมมาใช้ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับตัวทางสังคมทั้งสามด้านได้แก่ ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่และด้านการพึ่งพาหะหว่างกันกลุ่มตัวอย่างมีการพูดคุยกันเองและระหว่างผู้ร่วมชั้นเรียนปกติในขณะที่ทำกิจกรรม ให้ความช่วยเหลือกัน เช่น มีการเสนอความคิดและแลกเปลี่ยนเรื่องการออกแบบท่าทาง และช่วยกันซักซ้อมท่าเต้นรำที่ผู้วิจัยได้นำไปทำกิจกรรม รวมถึงช่วยกันสอนท่าเต้นรำที่ได้ออกแบบใหม่เอง ยกตัวอย่างเช่น จากการสังเกตนักศึกษาดาวนชินโดรมในกิจกรรมครั้งที่ 4 – 5 ซึ่งเป็นกิจกรรมการรำวง และเต้นแบบเกิร์ลกรุป-บอยแบนด์ โดยรูปแบบของกิจกรรมไม่ได้เน้นการรำรำที่อ่อนช้อย งดงาม แต่จะให้นักศึกษาได้พูดคุย เกี่ยวกับท่ารำ ได้ฝึกซ้อมด้วยกันเพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์ของนักศึกษาดาวนชินโดรมที่ทดลองเรียนกับนักศึกษาปกติเป็นกิจกรรมที่สามารถสร้างสมาธิให้กับนักศึกษาได้ สามารถส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์ของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี ด้วยรูปแบบของกิจกรรมที่จะต้องเต้นรำเป็นคู่และกลุ่ม ดังนั้นจึงจะต้องพูดคุยกันขณะรำรำ นักศึกษาดาวนชินโดรมได้ร่วมกันสร้างสรรค์บทเพลงรำวงของตนเองและแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ถึงท่าทางการรำรำนักศึกษาดาวนชินโดรมและนักศึกษาปกติมีการทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี มีการแสดงออกถึงพัฒนาการในด้านของความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนด้วยตนเองมีการพูดคุยกันมากขึ้นโดยผู้วิจัยไม่ต้องพูดนำก่อน นักศึกษากล้าที่จะแสดงความคิดเห็น

และนำเสนอออกมาในรูปแบบของการแสดงที่นักศึกษาดาวนซินโดรมได้ระดมความคิดในการสร้างสรรค์บทเพลง และทำเต้นรำ สอดคล้องกับทฤษฎีการปรับตัวของรอย(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2558 : 8-9; อ้างอิงจาก Roy. 1984) ที่กล่าวไว้ว่า ระดับความสามารถในการปรับตัวของแต่ละบุคคลในสถานการณ์หนึ่งๆ มีขอบเขตจำกัด ไม่เหมือนกันหากสิ่งเร้าอยู่ในขอบเขตระดับความสามารถในการปรับตัว บุคคลก็จะสามารถปรับตัวตอบสนอง สิ่งเร้าได้อย่างเหมาะสมแต่ถ้าสิ่งเร้าที่รุนแรงตกอยู่นอกขอบเขตระดับความสามารถในการปรับตัว บุคคลจะปรับตัวตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่สามารถปรับตัวได้อย่างไรก็ตามระดับความสามารถในการปรับตัวเป็นสิ่งที่ยืดหยุ่นได้ในการบวนการชีวิต กล่าวคือบุคคลสามารถเพิ่มระดับความสามารถในการปรับตัวได้ โดยแสวงหาการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆเพื่อให้ตนเองมีระดับความสามารถในการปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ๆนั้นเพิ่มขึ้นได้ ซึ่งมีความคล้ายคลึงและสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาร์กาเร็ต คอร์เนอร์ (Margaret Connor. 2001: ออนไลน์) ซึ่งศึกษาสันทนนาการการเต้นรำที่บ้านว่าเป็นการออกกำลังกายด้วยท่าที่อ่อนช้อยสำหรับบุคคลทุกช่วงวัยมี ประโยชน์ต่อร่างกายและจิตใจและควรได้รับการส่งเสริมให้เป็นรูปแบบกิจกรรมการพักผ่อนเมื่อพิจารณาในส่วน ของพฤติกรรมปรับตัวทางสังคมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด พบว่าพฤติกรรมเข้าร่วม สังคม การรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง รวมถึงการรู้จักพึ่งพาและยอมรับความเห็นระหว่างกันของเพื่อนในกลุ่ม หลังการทดลองใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดมีผลที่ดีขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด

(3) ความพึงพอใจของนักศึกษาดาวนซินโดรมและผู้ปกครองหลังการใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดพบว่า นักศึกษาและผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษา ดาวนซินโดรมโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด ในทุกๆ ด้าน และเมื่อพิจารณาข้อย่อยในแต่ละด้านพบว่ามีความ พึงพอใจเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นด้านการดำเนินกิจกรรม ด้านเนื้อหาสาระของกิจกรรม ด้านคุณประโยชน์ของ กิจกรรม และด้านวิทยากร โดยด้านการดำเนินกิจกรรมก่อนผู้วิจัยจะลงทำกิจกรรมในแต่ละครั้งได้นำกิจกรรม ไปปรึกษาขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเด็กก่อนทุกครั้ง จึงสามารถที่จะทำกิจกรรมได้อย่างราบ รื่น ทำให้เกิดความพึงพอใจในด้านของการดำเนินกิจกรรม ส่วนในด้านเนื้อหาสาระของกิจกรรมเนื่องจากผู้วิจัย ได้เรียบเรียงเนื้อหาของกิจกรรมจากง่ายไปยากคือกิจกรรมการละลายพฤติกรรมในทฤษฎีกระบวนการกลุ่ม การ ยอมรับตัวเองกับเรื่องราวต่างๆในชีวิตการเคลื่อนไหวคนเดียว การเคลื่อนไหวเป็นกลุ่ม การสร้างสรรค์ท่าทางต่างๆ ตามทฤษฎีนาฏศิลป์บำบัดแล้วจึงใช้การเต้นรำคู่ต่อด้วยการเต้นรำกลุ่มใหญ่มาใช้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการปรับ ตัวทางสังคม นักศึกษาดาวนซินโดรมจึงสามารถที่จะร่วมทำกิจกรรมได้อย่างไม่รู้สึกลัวว่ากิจกรรมนั้นหนักเกินความ สามารถของตนเอง จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่ากิจกรรมนาฏศิลป์บำบัด มีส่วนส่งเสริมให้นักศึกษาดาวนซินโดรม มีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น อารมณ์ดี มีความสุข สนุก แจ่มใสในขณะที่เรียนมีพฤติกรรมเข้าร่วมพูดคุยและทำกิจกรรม ร่วมกับเพื่อนได้มากขึ้นและมีทิศทางที่ดี กล่าวแสดงออก มีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง ไม่แยก ตัวออกจากกลุ่มซึ่งตอบสนองความต้องการของนักศึกษาดาวนซินโดรมทั้งด้านร่างกายและจิตใจที่ได้แสดงออก อย่างอิสระ สอดคล้องกับที่ วีระวัฒน์ ท้าวพิมพ์ (2551) กล่าวว่าไว้ว่าความรู้สึกพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมที่ทำ เป็นผลมาจาก การที่ได้รับการตอบสนองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ดังนั้น มนุษย์จึงมีความต้องการที่จะรับการ ตอบสนองในด้านต่างๆ หากได้รับการตอบสนองในสิ่งที่เกี่ยวข้องแล้วความพึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะ

(1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

- การจัดกิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาดาวนซินโดรมจะต้องมีการเตรียมการและวางแผนก่อนที่จะลงพื้นที่ทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม เช่น การประสานงาน

สุมิตร เทพวงษ์.(2548).*นาฏศิลป์ไทย: นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา*.พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์

ระบบออนไลน์

โรสชาลีน่า อเล็กซานเดอร์. (2555). *เด็กพิเศษ (Special Child) กลุ่มอาการดาว์นซินโดรม (Down Syndrome)*.*[ออนไลน์]*. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2020. จาก <https://www.facebook.com/notes/gigg-rungthida/-เด็กพิเศษ-special-child-กลุ่มอาการดาว์นซินโดรม-down-syndrome-/10152090523820184/>

Mandy Martin. (2014). *Basic Principles of Stage Movement*. *[ออนไลน์]*. สืบค้นเมื่อ 7 มิถุนายน 2020. จาก [*Acting Tips Movement: Why Movement is Important for Acting*. *\[ออนไลน์\]*. สืบค้นเมื่อ 17 มิถุนายน 2020. จาก <http://www.stagemilk.com/why-movement-is-important-for-acting/>

---](http://prezi.com/a1efvya5fs8l/basic-principles-of-stage-movement/StageMilk Team. (2017).</p></div><div data-bbox=)